

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

13 юли 1989 година

„Конкуренция - Авторски права – Размер на роялти - Реципрочни договори за представителство)“

По дело 395/87

с предмет преюдициално запитване до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Cour d'appel d'Aix-en-Provence, (Франция), по производството, висящо пред този съд между,

Ministère public

и

Jean-Louis Tournier, директор на Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM), Neuilly,

граждански ищец: **Jean Verney**, живеещ в Juan-les-Pins,

относно тълкуването на членове 30, 59, 85 и 86 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н. Т. Koopmans, président de chambre, f. f. de président, G. F. Mancini, C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco et M. Zuleeg, juges,

генерален адвокат: F. G. Jacobs,

секретар: г-жа D. Louterman, главен администратор,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н J. Verney, граждански ищец по главното производство, от адв. J. C. Fourgoux, от адвокатурата в Париж, от адв. A. Paffenholz-Vompart, от адвокатска колегия, Grasse и на заседанието от адв. P. F. Ryziger, от адвокатска колегия, Париж;

- за г-н J.-L. Tournier, ответник по главното производство, от адв. O. Carnet, от адвокатска колегия, Париж;

- за френското правителство от г-н R. de Gouttes и г-н Giacomini, в качеството на представители;

- за италианското правителството, от г-н L. Ferrari Bravo, в качеството на представител, подпомаган от г-н I. Braguglia, avvocato dello Stato,

- за гръцкото правителство от г-жа E. M. Mamouna, г-н G. Grippa, S. Zissimopoulos et Y. Kranidiotis, в качеството на представители;

- за Комисията на Европейските общности от нейните правни съветници G. Marengo et Mme I. Langermann, в качеството на представители;

като взе предвид доклада за съдебното заседание и след това за заседанието от 8 март 1989 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 май 1989 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 2 декември 1987 г., получено в секретариата на Съда на 23 декември 1987 г., Cour d'appel d'Aix-en-Provence, е препратил до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО, няколко преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 30, 59, 85 и 86 от този Договор с оглед на това да реши дали определени търговски условия, наложени на потребителите от национално дружество за защита на авторските права на автори, композитори и издатели на музика са били в съответствие с тези разпоредби.

2. Тези въпроси са повдигнати в хода на наказателното производство, образувано срещу Jean-Louis Tournier, директор на Дружеството на писателите, композиторите и издателите на музика (наричано по-долу „Sacem”), дружество, което защитава авторски права върху музикални произведения във Франция, на основание жалба, подадена от управител на дискотека в Juan-les-Pins, който също така претендира вреди, на основание, че Sacem му е поискало да направи прекомерни, несправедливи или недължими плащания на защитени музикални произведения, изпълнени в неговите помещения, като по този начин нарушава определени разпоредби на френското наказателно право.

3. Juge d'instruction de Grasse, (съдията следовател) пред когото е била подадена жалбата, издава определение, според което не съществува казус за решаване, но chambre d'accusation в la cour d'appel d'Aix-en-Provence (обвинителната колегия в Апелативния съд) е отменила това определение. Тя изисква представянето на допълнителна информация, по-специално с цел продължаване на производството срещу директора на Sacem. В последващото производство, гражданският ищец иска тези въпроси да бъдат препратени на Съда за преюдициално заключение, на основание, че размера на роялти, поискан от Sacem трябва да се разглежда в контекста на разпоредбите относно конкуренцията, предвидени от Договора за ЕИО.

4. Жалбата на гражданският ищец се отнася основно до отношението към дискотеките във Франция. На първо място той твърди, че размерът на роялти, искани от Sacem, са били произволни и несправедливи и следователно представляват злоупотреба с доминиращата позиция на това дружество. Нивото на роялти е значително по-високо от това, прилагано в други държави-членки и освен това, размерът на това, което заплащат

дискотеките, няма никаква връзка с този, плащан от други широки потребители на записи на музика, каквито са телевизионни и радио станции.

5. Той също така твърди, че дискотеките използват англо-американска музика в значителна степен, факт, който не е взет предвид при изчисляването на роялти от Sacem, което се основава на прилагането на фиксиран размер на 8,25 % от оборота на дискотеката, включително данък добавена стойност. Притежателите на дискотеки трябва да заплатят тези много високи роялти, за да получат достъп до целия репертоар на Sacem въпреки, че само част от него представлява интерес за тях; Sacem винаги са отказвали да дадат достъп само до част от репертоара и те не са могли да работят директно с дружества за защита на авторски права в други държави, тъй като са били обвързани с двустранни договори за представителство с Sacem и съответно са отказвали да разрешат директен достъп до техния репертоар.

6. На първо място, Апелативният съд отбелязва, че дейността на Sacem обхваща цялата територия на Франция, която представлява съществена част от общия пазар и, че поведението, в което Sacem е било обвинено е имало такъв характер, че да повлияе върху търговията между държавите-членки. След това, той заявява, че Sacem са имали господстващо положение на френска територия, тъй като на практика, ако не юридически, те са имали абсолютен монопол върху управлението на правата на техните членове и са били упълномощени от своите чуждестранни партньори да управляват техните репертоари от музикални произведения във Франция при същите условия като техните. В заключение, Апелативният съд отбелязва, че не е било оспорено, че докато даденото по този начин правомощие не е изключително, нито една френска дискотека или друго предприятие не е можело да създаде договорни отношения с чуждестранно дружество за защита на авторските права.

7. Като има предвид тези заключения, Cour d'appel е препратил до Съда следните пет преюдициални въпроса:

“(1) Дали размерът на роялти или на комбинираните роялти, определени от Sacem, който заема господстващо положение в значителна част от общия пазар и всъщност притежава монопола във Франция при защитата на авторските права, както и заплащането на роялти, свързани с тях, са в съответствие с член 86 от Римския договор или напротив, размерът представлява злоупотреба и ограничителна практика чрез налагането на условия, които не подлежат на преговори и са несправедливи?”

(2) Дали организацията, посредством група споразумения, познати като реципрочни споразумения за представителство на фактически монопол в повечето страни от Европейската общност, която дава възможност на предприятия, защитаващи авторски права, изпълнявайки своите дейности чрез сключването на група договори, познати като двустранни договори за представителство, да определят произволно и дискриминационно нивото на роялти по начин, по който да пречи на потребителите да избират произведения от чуждестранни автори без да бъдат задължени да заплащат роялти върху репертоара, управляван от дружеството за защита на авторските права в тази държава-членка, представлява съгласувана практика в нарушение на член 85, параграф 1 от Римския договор, като по този начин улеснява злоупотребата с доминираща позиция по смисъла на член 86 от този договор?”

(3) Трябва ли член 86 от Римския договор да се тълкува в смисъл, че, когато дружество за защита на авторските права, което заема господстващо положение в значителна част от Общия пазар и е обвързано с подобни организации в други страни от ЕИО чрез двустранни договори за представителство, определя нивото и размера на роялти, които са няколко пъти по-високи от тези, прилагани от всички дружества за защита на авторските права в страните членки на ЕИО, без никакво обективно основание и които не отговарят на сумите, разпределени на авторите, така че роялти са прекомерни за икономическата стойност на предоставяните услуги, това представлява “несправедливо търговско условие”

(4) Трябва ли отказът на дружество от автори и издатели, които всъщност притежават монопола в една държава-членка, да разреши на потребителите на звукозаписи достъп само до чуждестранния репертоар, който то управлява, като по този начин разделя пазара, да се разглежда като имащ за цел или поне негово действие възпрепятстването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията по смисъла на 85, параграф 1 от Договора за ЕИО?

(5) С оглед на факта, че Съдът вече е постановил, че предоставянето на записи или книги е неразделна част от разпространението на материалната форма на произведението, въпреки че купувачът заплаща цената на записа, която включва роялти за даване на разрешение за използване на произведението, дали приложението на националното законодателство, което сравнява възпроизвеждането чрез звукозаписи с незаконното възпроизвеждане, ако не се плащат роялти за изпълнение пред публика, определени от националното дружество за защита на авторските права, което всъщност притежава монопола, е в съответствие с членове 30 и 59 от Договора за ЕИО, като тези роялти са прекомерни и дискриминационни и ако техният размер не се определя от самите автори и/или не е ли това, за което чуждестранните дружества за защита на авторските права трябва веднага да се уговорят?”

8. За по-пълно разглеждане на фактите по делото, хода на производството и твърденията и доводите на страните, които са представени или описани тук само доколкото е необходимо с оглед мотивите на Съда, се препраща към доклада за заседанието.

9. Целесъобразно е първо да се разгледа петият въпрос, който се отнася до членове 3 и 59 от Договора, след това втория и четвъртия въпроси, отнасящи се до член 85 от Договора и накрая тълкуването на член 86 от, което е предмет на първия и третия въпроси.

По петия въпрос (членове 30 и 59)

10. Петият въпрос поставя два отделни проблема: първо, дали членове 30 и 59 от Договора, забраняват прилагането на национално законодателство, което третира като нарушаване на авторските права, изпълнението пред публика на защитени музикални произведения чрез аудиозаписи без заплащане на роялти, когато в друга държава-членка на автора вече са били платени роялти за възпроизвеждане на произведенията; и на второ място, до каква степен отговорът, който ще се даде ще зависи от размера на оспорваните роялти.

11. Съгласно Решението от 20 януари 1981 г. по съединени дела 55 и 57/80 (*Musik-Vertrieb Membran Recueil*, стр. 147), дружество за защита на авторските права, което действа от името на притежателя на авторските права или лицето, което притежава лиценза, не може да се позовава на изключителното право за ползване, предоставено от авторското право, за да попречи или ограничи вноса на аудиозаписи, които законно са били разпространени на пазара в друга държава-членка от самия притежател или с негово съгласие. Националните разпоредби не могат да позволят на предприятие, което отговаря за управление на авторските права и всъщност притежава монопола на територията на държава-членка, да налага такси върху продуктите от друга държава-членка, когато такива са били разпространени от притежателя на авторското право или с негово съгласие и по този начин налага такса върху вноса на аудиозаписи, които вече са били свободно пуснати за разпространение в общия пазар в резултат от факта, че са преминали вътрешна граница.

12. По отношение на изискванията на Договора, проблемите, свързани със спазването на авторското право за музикални произведения, не са същите като тези, които се появяват, когато действието на предоставяне на произведението на публиката представлява неразделна част от разпространението на физическото средство, върху което са записани. Както е постановил Съдът в Решение от 18 март 1980 г. (по дело *Coditel*, 62/79, *Recueil*, стр. 881), в предишното дело, притежателят на авторското право и лицата, които представлява, имат правен интерес от изчисляването на таксите, които се дължат по отношение издаването на разрешение за представяне на произведението, на основание действителен или възможен брой изпълнения.

13. Вярно е, че по настоящото дело се поставят специфични въпроси относно разликата между условията, приложими в тези две ситуации, доколкото аудиозаписите са продукти, попадащи в приложното поле на разпоредбите за свободно движение на стоки, които се съдържат в член 30 и следващите от Договора за ЕИО, но също така могат да се използват за публично изпълнение на оспорваното музикално произведение. При тези обстоятелства, изискванията относно свободното движение на стоки и свободата на предоставяне на услуги и тези, които произлизат от спазването на авторските права, трябва да се съгласуват по начин, по който притежателите на авторски права или дружествата, които има правомощията да действат като агенти, да могат да се позоват на техните изключителни права за да искат заплащане на роялти за изпълнение на музиката на публични места чрез аудиозаписи, въпреки че разпространението на пазара на тези записи не може да доведе до заплащане на роялти в страната, в която музиката е била изпълнена пред публика.

14. Що се отнася до прекомерния и дискриминационен характер на размера на роялти, този размер, който самостоятелно е определен от *Sacem*, трябва да се прецени по отношение на правилата за конкуренцията, съдържащи се в членове 85 и 86 от Договора. Размерът на роялти не е въпрос, който трябва да се взема под внимание при разглеждане съответствието на разглежданото национално законодателство с членове 30 и 59 от Договора за ЕИО.

15. Съответно, в отговор на петия въпрос трябва да се заяви, че членове 30 и 59 от Договора, трябва да се тълкуват в смисъл, че не пречат на прилагането на националното законодателство, което третира като нарушение на авторското право изпълнението пред публика чрез аудиозаписи на защитени музикални произведения без заплащане на

роялти, когато роялти за възпроизвеждане на произведението са били вече платени на автора в друга държава-членка.

По втория и четвъртия въпрос (член 85 от Договора)

16. Вторият въпрос се отнася до приетите от националните дружества за защита на авторските права в различните държави-членки практики в отношенията помежду им. На първо място той се отнася до организираната от тези дружества мрежа от двустранни договори за представителство и на второ място до общите практики на тези дружества да отказват разрешаване на достъп до съответните техни репертоари на потребителите, регистрирани в други държави-членки.

17. Що се отнася до първата точка от представените пред Съда документи става ясно, че двустранният договор за представителство, както е представен от националния съд, трябва да се разглежда като договор между две национални дружества за защита на авторските права относно музикални произведения, чрез който договор дружествата си предоставят правото да издават, на територията, за която те отговарят, исканото разрешение за публично изпълнение на защитени с авторско право музикални произведения на членове на друго дружество и да подчинят това разрешение на определени условия, в съответствие с приложимото на въпросната територия законодателство. Тези условия включват, по-специално заплащане на роялти, които се събират за другото дружество, от дружеството, което има правомощието да действа като негов агент. Договорът определя, че всяко дружество трябва, по отношение на работата си с репертоара на другото дружество, да прилага същите размери, методи и начини на събиране и разпределяне на роялти, като тези, които прилага за произведенията от своя собствен репертоар.

18. Съгласно международните конвенции за авторско право, признатите съгласно законодателството на договарящата държава притежатели на авторски права, на територията на всяка друга договаряща държава, имат право на същата защита срещу нарушаване на авторското право и на същите правни средства срещу такива нарушения, като гражданите на последната държава.

19. Впоследствие, е очевидно, че двустранните договори за представителство между дружествата за защита на авторските права имат двойна цел: на първо място, те имат за цел поставят еднакви условия върху всички защитени музикални права, независимо от техния произход, за всички потребители в същата държава-членка, в съответствие с принципа, определен в международните разпоредби; на второ място, те дават възможност на дружествата за защита на авторските права, при защита на техните репертоари в друга държава, да се позовават на организацията, създадена от дружеството за защита на авторските права там, без да бъдат задължени да добавят към тази организация тяхната мрежа от договори с потребителите и техните задължения за местни проверки.

20. От посочените по-горе заключения следва, че оспорваните двустранни договори за представителство са договори за извършване на услуги, които сами по себе си не ограничават конкуренцията по начин, че да попаднат в приложното поле на член 85, параграф 1 от Договора. Положението може да бъде различно, ако договорите, създаващи изключителни права, чрез които дружествата за защита на авторските права не разрешават на потребителите на музикални записи, регистрирани в чужбина,

директен достъп до техните репертоари; въпреки това, от представените пред Съда документи става ясно, че клаузите за изключителни права, които преди това са били включени в двустранни договори за представителство, са били премахнати по искане на Комисията.

21. Въпреки това, Комисията посочва, че премахването от договорите на тези клаузи за изключителни права не води до никакви промени в поведението на дружествата; те все още отказват да издават разрешително или да поверят техния репертоар в чужбина на друго дружество, различно от това, което е регистрирано на въпросната територия. Това изявление повдига втория проблем, поставен във въпроса, а именно дали дружествата за защита на авторските права в действителност запазват изключителните си права чрез съгласувани практики.

22. В тази връзка Комисията и Sacem твърдят, че дружествата за защита на авторските права нямат интерес да използват методи, различни от тези на назначаването за агент на дружество, регистрирано на съответната територия и че при тези обстоятелства не изглежда реалистично отказът на дружествата за защита на авторски права да разрешат пряк достъп до техните репертоари на чуждестранни потребители, да се разглежда като съгласувана практика. Докато се признае, че чуждестранните дружества поверяват управлението на техните репертоари на Sacem, защото би било много трудно да се създаде система за директно събиране на роялти във Франция, управителите на дискотеките ще смятат, че дружествата в това отношение са действали в съгласувано. В подкрепа на това становище, те препращат към писмата, които френските потребители са получили от различни чуждестранни дружества, с които им отказват достъп до техния репертоар в значително еднакви условия.

23. Съгласувано действие от националните дружества за защита на авторските права, което има за резултат отказ да се даде пряк достъп до техните репертоари на чуждестранни потребители, трябва да се разглежда като съгласувана практика, която ограничава конкуренцията и може да повлияе върху търговията между държавите-членки.

24. Както Съдът е постановил в свое Решение от 14 юли 1972 г. по дело *Impérial Chemical Industries*, 48/69, *Recueil*, стр. 619, основното паралелно поведение може да представлява убедително доказателство за съгласувана практика, ако има за резултат поставяне на условия за конкуренция, които не съответстват на нейните нормални условия. Въпреки това, съгласувано действие от такъв вид не може да се предполага, когато паралелното поведение се обяснява с причини, различни от съществуването на съгласувано действие. Такава причина може да бъде, че дружествата за защита на авторските права в други държави-членки биха били задължени, в случай на директен достъп до техните репертоари, да организират техни собствени системи за управление и проверки в друга страна.

25. На въпроса дали всъщност е било предприето съгласуваното действие, забранено от Договора, може да бъде отговорено само като се преценят определени предположения и се направи оценка на определени документи и други доказателства. По силата на разделението на правомощията съгласно член 177 от Договора, това е задача на националните съдилища.

26. Съответно, в отговор на втория въпрос, трябва да се заяви, че член 85 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува като забраняващ всякакви съгласувани практики от национални дружества за защита на авторските права на държавите-членки, които имат за своя цел или действие отказ да се предостави достъп до техните репертоари на потребители, регистрирани в друга държава-членка. Националните съдилища са тези, които определят дали всъщност е налице съгласувано действие на такива дружества.

27. Четвъртият въпрос се отнася до различен проблем, а именно до отказа на дружествата за защита на авторските права да издадат на потребителите на територията, на която са регистрирани, разрешение за публично изпълнение на музикални произведения, ограничено само до чуждестранния репертоар, който това дружество представлява на въпросната територия.

28. От представените пред Съда документи, става ясно, че в миналото френските дискотеки са търсели достъп до определени чуждестранни репертоари, управлявани от Sacem, по-специално репертоари от Съединените американски щати и Великобритания или поне достъп до определени категории музикални произведения, които са особено подходящи да пускане в дискотеки и произлизат основно от чужди страни. Sacem винаги са отказвали да дадат разрешение за частично използване на репертоара и следователно дискотеките е трябвало да платят високи роялти, съответстващи на използването на целия репертоар, дори когато те са пусkali само част от него.

29. Френското правителство и Комисията са насочили вниманието на Съда към практическите трудности, до които би довело разделянето на репертоара като цяло в различни пазарни подсекции. Дискотеките биха изгубили предимството си от свободата да избират музикалните произведения, които да пускат; освен това, диференциацията между защитените музикални произведения, които са били или не разрешени за пускане, може да има за резултат по-обширно наблюдение и по този начин да се включи по-висока цена за потребителите на музика.

30. Съдът вече е представил своето становище в свое Решение от 21 март 1974 г. по дело BRT II, 127/73 Recueil, стр. 313 относно общия характер на договорите, сключени от национално дружество за защита на авторските права със свои индивидуални членове и относно съответствието на следваната практика по отношение на член 86 от Договора за ЕИО. Въпросът по настоящото дело, въпреки това, е общия характер на подписаните от дружеството договори с определени категории потребители на музикални аудиозаписи и съответствието на такива договори с член 85 от Договора за ЕИО.

31. Дружествата за защита на авторските права преследват законна цел, когато се стремят да запазят правата и интересите на техните членове по отношение на потребителите на записана музика. Сключените за тази цел договори с потребителите не могат да се разглеждат като ограничаващи конкуренцията по смисъла на член 85 от Договора, освен ако съгласуваната практика превишава границите на това, което е целесъобразно за постигането на тази цел. Както се твърди от притежателите на дискотеки, тези ограничения могат да бъдат превишени, ако прекият достъп до подсекциите на репертоара могат напълно да защитят интересите на авторите, композиторите и издателите на музика без това да увеличава разходите по управлението на договорите и извършването на проверки върху използването на защитените музикални произведения.

32. Резултатът от тази оценка може да бъде различна за всяка отделна държава-членка. Националният съд е този, който прави необходимите заключения по фактите по всяко отделно дело.

33. В заключение, в отговор на четвъртия въпрос трябва да се заяви, че отказът на националното дружество за защита на авторските права върху музикални произведения да разреши на потребителите на записана музика достъп само до чуждестранен репертоар, представен от него, няма за цел или действие ограничаване конкуренцията в Общия пазар, освен ако достъпът до част от защитения репертоар не защитава изцяло интересите на авторите, композиторите и издателите на музика, без по този начин да се увеличават разходите по управлението на договорите и извършването на проверки върху използването на защитените музикални произведения.

По първия и третия въпрос (член 86)

34. В самото начало трябва да се отбележи, че по силата на член 86, налагането на всякакви несправедливи търговски условия от предприятия, притежаващи господстващо положение, представляват злоупотреба с тази позиция.

35. Първият въпрос цели да посочи какъв критерий трябва да се прилага за да се определи дали едно национално дружество за защита на авторските права, имащо господстваща позиция в голяма част от общия пазар, налага несправедливи търговски условия; той набляга на това, че условията не се договарят и са несправедливи. С третият въпрос се пита по-определено дали отговорът на първия въпрос може да се обоснове с критерия, с който се придава повече значение на притежателите на дискотеки и който е конкретизиран във формулировката на въпроса, а именно отношението между прилагания във Франция размер и този, който се прилага от дружествата за защита на авторските права в другите държави-членки.

36. Sacem твърди, че използваните в различните държави-членки методи, с които се определя основата на оценката за размера на роялти са различни, тъй като роялти, изчислени на основата на оборота на дискотеката, както е във Франция, не са еднакви с тези, които се определят от подовата площ на въпросното заведение, както е в другите държави-членки. Ако е било необходимо да се премахнат разликите в методите чрез сравнителен преглед, основан на същия критерий, заключението би било, че разликите между държавите-членки на ниво роялти са малко.

37. Тези твърдения са били оспорени не само от притежателите на дискотеки, но също така и от Комисията. Последната заявява, че при извършване на проверка при роялти, заплащани от френските дискотеки от Sacem, тя иска от всички дружества за защита на авторските права, които се занимават с музика в Общността, да я информират за роялти, които заплащат националните дискотеки със специфични характеристики що се отнася до броя на местата, площта, работното време, местоположението, входна такса, цена на най-популярното питие и общите годишни приходи, включително данъци. Комисията признава, че този метод на сравнение не взема предвид съществените разлики, които могат да съществуват между различните държави-членки по отношение на броя лица, които посещават дискотеките, което зависи от различни фактори като климат, социални навици и исторически традиции. Въпреки това, ако размерът на роялти е многократно по- висок от този в друга държава-членка, тогава е очевидно, че

то е несправедливо и както посочва Комисията, такава е заключението от нейната проверка.

38. Когато предприятие, което има господстващо положение, налага размери на таксите на неговите услуги, които са значително по-високи тези, които се заплащат в другите държави-членки и когато последователно е било правено сравнение между нивата на таксите, тази разлика трябва да се разглежда като показател за злоупотреба с господстващо положение. В такъв случай, въпросното предприятие трябва да обясни разликата между положението в заинтересованата държава-членка и положението, което преобладава в другите държави-членки.

39. Съсет твърдят, че определени обстоятелства оправдават такава разлика. Те се позовават на високите такси, събирани от дискотеките във Франция, традиционно високото ниво на защита на авторските права във Франция и особените характеристики на френското законодателство, според което изпълнението на записани музикални произведения е предмет не само на правото на изпълнение, но също така и на допълнителни такси за механично възпроизвеждане.

40. Обстоятелства от този вид не могат да се считат за значителна разлика между размерите на роялти, заплащани в различните държави-членки. Високото ниво на цените в дискотеките в отделна държава-членка, дори и конкретизирани, могат да са в резултат от няколко фактора, един от които, на свой ред, може да бъде високо ниво на роялти, които се заплаща за използването на музикални записи. Що се отнася до нивото на защита, предвидено в националното законодателство, трябва да се отбележи, че авторското право върху музикалните произведения включва най-общо право на изпълнение и право на възпроизвеждане, и фактът, че в някои държави-членки, включително във Франция, се заплаща „допълнителна такса за възпроизвеждане” в случай на публично разпространение, не предполага различно ниво на защита. Както Съдът е постановил в свое Решение от 9 април 1987 г. (по дело Basset, 402/85 Recueil, стр. 1747), допълнителната такса за възпроизвеждане може да се разглежда като съставна част от плащането на правата на автора върху изпълнение пред публика на записани музикални произведения, независимо от концепцията използвана от френското законодателство и практика, и следователно изпълнява функция, равностойна на право на изпълнение, което се дължи по същия повод в друга държава-членка.

41. Съсет също така твърдят, че обикновените методи за събиране са различни, като в тези определени дружества за защита на авторските права в държавите-членки са склонни да не настояват за събирането на роялти в малки размери от малки потребители, разпространени в цялата страна, каквито са дискотеките, танцовите клубове и кафенетата. Във Франция е била създадена противоположна традиция, с оглед желанието на авторите техните права да бъдат напълно спазвани.

42. Този аргумент не може да се приеме. От представените пред Съда документи става ясно, че една от най-забележимите разлики между дружествата за защита на авторските права в различните държави-членки се намира на ниво оперативни разходи. Когато – какъвто е настоящият случай, съгласно протоколите в производството пред националния съд – служителите на дружеството са повече от техните партньори в другите държави-членки и освен това, съотношение на приходите, получени от събиране на такси, административни разходи и разходи по разпространението са

значително по-високи от заплащането на авторските права на притежателите, не може да се изключи възможността, че точно липсата на конкуренция на въпросния пазар обяснява административната тежест и следователно високото ниво на роялти.

43. Следователно трябва да се заключи, че едно сравнение с положението в други държави-членки може да предостави полезни индикатори относно възможната злоупотреба с господстващо положение от страна на национално дружество за защита на авторските права. Съответно, отговорът на третият въпрос трябва да бъде положителен.

44. Представените пред Съда аргументи от притежателите на дискотеки и Sacem се отнасят и до още един критерий, който не е упоменат във въпросите, представени от националния съд, който може да служи за създаване на несправедливи размери на роялти. Притежателите на дискотеки обръщат внимание на разликата между размерите, прилагани за дискотеките и тези, които се прилагат по отношение на други широки потребители на музикални записи, като радио и телевизионни станции. Въпреки това, те не предлагат основа, на която да може да се направи съответно и последователно сравнение. И Комисията и правителствата, които представят техните становища, не изразяват своето мнение по този въпрос. Съответно, Съдът не може да разгледа този критерий по настоящото производство за постановяване на преюдициално решение.

45. Повдигнат е друг проблем относно това дали при решаване на въпроса дали сумите на роялти да са справедливи по смисъла на член 86 от Договора за ЕИО, трябва да се вземе предвид фактът, че са били заплащани общи или еднакви роялти. В това отношение трябва основно да се препрати към посочени по-горе в отговора на четвъртия въпрос заключения. Фактът, че са били плащани еднакви роялти може само да бъде критикуван по отношение на забраната, съдържаща се в член 86 от Договора, най-вече ако съществуват други методи, които могат да постигнат същата законна цел, а именно защитата на интересите на авторите, композиторите и издателите на музика, без по този начин да се увеличават разходите за управление на договорите и за извършване на проверки относно използването на защитени музикални произведения.

46. По силата на посоченото по-горе, в отговор на първия и третия въпрос, трябва да се заяви, че член 86 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че национално дружество за защита на авторските права, което има господстващо положение в значителна част от общия пазар, налага несправедливи търговски условия като при постоянно сравняване на роялти, които заплащат дискотеките, се оказва, че те са значително по-високи от тези в други държави-членки. Случаят би бил различен, ако въпросното дружество за защита на авторските права и можело да оправдае такава разлика с целите и съответните различия между защитата на авторските права в заинтересованата държава-членка и защитата на авторските права в другите държави-членки.

По съдебните разноски

47. Разноските, направени от френското, италианското и гръцкото правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе относно разноските.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от Cour d'appel, Aix-en-Provence, с Решение от 2 декември 1987 г., реши:

(1) Членове 30 и 59 от Договора, трябва да се тълкуват в смисъл, че не пречат на прилагането на националното законодателство, което третира като нарушение на авторското право изпълнението пред публика чрез аудиозаписи на защитени музикални произведения без заплащане на роялти, когато роялти за възпроизвеждане на произведението са били вече платени на автора в друга държава-членка.

(2) Член 85 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува като забраняващ всякакви съгласувани практики от национални дружества за защита на авторските права на държавите-членки, които имат за своя цел или действие отказ да се предостави достъп до техните репертоари на потребители, регистрирани в друга държава-членка. Националните съдилища са тези, които определят дали всъщност се е извършило съгласуваното действие на такива дружества.

(3) Отказът на националното дружество за защита на авторските права върху музикални произведения да разреши на потребителите на записана музика достъп само до чуждестранен репертоар, представен от него, няма за цел или действие ограничаване конкуренцията в Общия пазар, освен ако достъпът до част от защитения репертоар не защитава изцяло интересите на авторите, композиторите и издателите на музика, без по този начин да се увеличават разходите по управлението на договорите и извършването на проверки върху използването на защитените музикални произведения.

(4) Член 86 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че национално дружество за защита на авторските права, което има господстващо положение в значителна част от общия пазар, налага несправедливи търговски условия като при постоянно сравняване на роялти, които заплащат дискотеките, се оказва, че те са значително по-високи от тези в други държави-членки. Случаят би бил различен, ако въпросното дружество за защита на авторските права и можело да оправдае такава разлика с целите и съответните различия между защитата на авторските права в заинтересованата държава-членка и защитата на авторските права в другите държави-членки.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 юли 1989 година.

Подписи